

Månadsbrev till Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby

Nyårsdagen 2014

Kära systrar och bröder i Kristus,

Ett nytt år, ja – men några nya löften behövs knappast! Det räcker förhoppningsvis med dem vi redan gett: att leva i daglig bön, att fira mässan vecka efter vecka, och att inte låta något år passera utan att vi söker oss till retreatens livgivande källor. Men ett nytt år ger ändå anledning till eftertanke, att reflektera över vad som skett under det gångna året, över vår identitet och kallelse. Det gäller både oss som enskilda och som gemenskap. I vår kommunitet möts vi med jämna mellanrum till så kallade kapitelsamlingar, i Bjärka-Säby och i de regionala grupperna, och en viktig funktion med dessa är samtalet om vår regel. Denna handlar i grund och botten inte om något annat än det som gäller alla kristna: hur kan vi växa i vår kallelse som Jesu lärjungar, och det i en tid när det blåser allt snålare för tron?

När den gammaltestamentlige profeten Jeremia – min ständige följeslagare de senaste åren – samlar sig efter att katastrofen drabbat Jerusalem år 586 f Kr hör han Herren tala. Han kallar på sin sekreterare och diktar ett brev till sina landsmän, de som förts bort i fångenskap till Babylon. Tragedin är fullständig. Jerusalem ligger i ruiner, templet och palatset är nedbränt, stadens elit är deporterad. Vad har profeten att säga till dem som nu befinner sig i exil, utkastade som främlingar i en oviss framtid?

Jeremias brev till den judiska kolonin i Babylon är skrivet för 26 sekler sedan, men berör en fråga som knappast är mindre aktuell i dag: Hur ska man som minoritet förhålla sig i ett samhälle och en kultur där man känner sig som en främling? Kan man bevara sin identitet i ett läge där de flesta i omgivningen inte delar ens tro, snarare förlöjligar och rentav trakasserar den? Hur överlever man andligen som en "liten hjord"?

Historien visar hur religiösa grupper som hamnar i minoritet kan reagera på olika sätt. Anpassningen till omgivningen är ett av de vanligaste. En väg som, ofta mycket subtilt, leder till långsam sekularisering, och på sikt gör den ursprungliga tron alltmer harmlös och oigenkännlig.

Ett annat sätt är att ställa sig fientlig till omgivningen och göra motstånd mot den, ibland mycket våldsamt, så som är fallet med många extrema religiösa grupper runt om i världen i dag. I dess spår följer en religion som intensivt förknippas med hot, hat, intolerans och framför allt – rädsla.

Ett tredje sätt är att dra sig tillbaka till en skyddad enklav, att skapa en egen, alternativ värld, och därmed så långt som möjligt ställa sig utanför det samhälle man är en del av. Exempel på detta ser vi både inom vissa grupper av ortodox judendom, liksom hos kristna grupper som amish och mennoniter. Det kan vara mycket framgångsrikt; man lyckas hålla fast vid sin tro och sina traditioner. Men priset är ofta högt: man mister möjligheten att spela en aktiv roll i samhället och påverka dess utveckling. Den som inte vill bli nedsmutsad, blir inte heller inblandad.

*

Finns det ytterligare en väg, ett fjärde alternativ? Jeremia visar på ett sådant i sitt brev till sina bröder och systrar i exilen i mitten av 500-talet före Kristus. Brevet finns återgivet i Jeremia boks 29:e kapitel:

Bygg er hus och bo i dem. Plantera trädgårdar och ät frukten från dem. Ta er hustrur och avla söner och döttrar, ta hustrur åt era söner och ge era döttrar åt män, så att de föder söner och döttrar. Bli flera där, inte färre! Gör allt för att den stad jag har deporterat er till skall blomstra, och be till Herren för den. Ty dess välgång är er välgång.

Jeremia har ibland, helt felaktigt och på ytliga grunder, anklagats för att vara pessimist. Men här förespråkar han en väg och ett förhållningssätt som vid denna tid var långt mer revolutionerande än vi kanske kan föreställa oss. Vi vet exakt hur judarna i exilen kände det. Deras sinnesstämning fångas på ett gripande sätt i Psaltaren 137:

”Vid Babylons floder satt vi och grät, när vi tänkte på Sion. I pilträden som växte där hade vi hängt våra lyror. De som höll oss fångna bad oss sjunga, de som släpat bort oss bad om glada visor: ’Sjung för oss en sång om Sion!’ Men hur kunde vi sjunga Herrens sånger i ett främmande land?”

Missmodet hänger tungt över dessa människor. Stämningen är uppgiven och lovsången har tystnat. Var det så konstigt? Tron var ju för detta folk knuten till en plats: Jerusalem med dess tempel. Det är därför de utbrister: *Hur kan vi sjunga Herrens sånger i ett främmande land?* Förlusten av platsen innebar förlusten av tron. Ja, om den plats där du tillbad din Gud gick förlorad, var det som att också din Gud var besegrad. Ett och ett halvt århundrade tidigare hade det norra riket, de tio övriga stammarna, besegrats och skingrats i olika riktningar. De sögs snabbt upp av de omgivande kulturerna för att aldrig mer återuppstå.

Nu visar Jeremia i sitt brev på en annan möjlighet. Han skulle haft alla möjligheter att påpeka för dem han skrev till, att det som drabbat dem var konsekvensen av deras vägran att tidigare lyssna till hans budskap. Men Jeremias brev rymmer inga anklagelser, här finns inte ens antydning till något ”vad var det jag sa”. Profeten är alltid hoppets röst. Jeremia förklarar att det inte bara är möjligt att överleva i exilen, men att också som minoritet påverka den kultur man tillhör. En minoritet, förklarar Jeremia, kan vara skillnaden mellan blomstring och dekadens i ett samhälle.

*

Den väg Jeremia förespråkar är inte enkel. Den innebär att man är en aktiv och engagerad del av samhället, och på samma gång förblir rotad i en tro som majoriteten inte delar. Att man håller trons låga brinnande, inte bara så att man själv bevarar sin identitet i exilen, utan även främjar en god utveckling i det samhälle man tillhör. Man lever *i* världen, men inte *av* världen, som det nytestamentliga imperativet lyder. Man lever som människor eljest gör: bygger hus och bor i dem, planterar trädgårdar och äter frukten av dem, gifter sig och får barn. Med andra ord, man engagerar sig i politik, skola och näringsliv, odlar sociala relationer även med dem som finns utanför den egna gruppen. Man gör helt enkelt allt för att det samhälle man lever i ska må väl. Man uppträder inte som ständiga kritiker av andras sätt att tro och leva, utan önskar sina medmänniskor gott. Framför allt lever man i bön, för sin omvärld och för sig själv. ”Be till Herren för staden”, säger Jeremia. Allt i tron att detta är en långt mer fruktbar väg att se Guds rike växa, än att förfasa sig över att den miljö man lever i är fylld av ”smuts” och

”avgudadyrkan”. När den judiske överrabbinen Jonathan Sacks i sin Erasmusföreläsning 2013 refererade till just Jeremias brev, konstaterade han att ”det är ingen överdrift att säga att Jeremias anvisningar till sina landsmän i exilen, på ett avgörande sätt kom att påverka det judiska folkets historia under 26 sekel framåt, kanske till och med, på ett indirekt vis, den västerländska civilisationen i stort”.

Hur kan Jeremia förmedla en sådan vision? Bakom hans uppmaning finns några viktiga insikter i form av övertygelser. För det första: ”Gud är här, Gud är överallt”, som en av ökenfäderna uttrycker det. Guds närvaro är inte begränsad till en viss plats och en viss kult, han finns överallt, som också David ger uttryck för i den 139:e psalmen. ”Du omger mig på alla sidor, jag är helt i din hand ... Var skulle jag komma undan din närhet? Var skulle jag fly för din blick?” Gud är aldrig långt borta, han finns även vid Babylons floder. På Plattan i Stockholm. På Ströget i Köpenhamn. Och på Karl Johann i Oslo. Vi kan leva i Guds närvaro var som helst, hur de yttre omständigheterna än ser ut. Som minoritet, där inga andra delar ens tro och de yttre tecknen rentav kan tolkas som att man är övergiven av Gud, är det likväl möjligt att bevara sin tro. Även om det inte alltid är enkelt.

En andra övertygelse hos Jeremia är att Gud är historiens Gud. En allmän föreställning i profetens samtid var att om ett folk besegrades, innebar det också att dess gud var besegrad. Vad Jeremia säger om det som skett med Jerusalem och dess invånare, har aldrig tidigare sagts: en nations undergång har orsakats av dess Gud – inte trots dess gud. Det är Herren själv som ligger bakom sitt folks deportation till främmande makt. Gud har varken tappat fattningen eller greppet. Gud är suverän. Han låter bara Babylon för en tid vara instrumentet för sin vrede.

Den tredje övertygelsen: Gud är alltid trofast, alltid att lita på. Gud håller vad han lovat, om än alla andra sviker. Detta är ett av profeternas viktigaste budskap: hur många gånger folket än vänder Gud ryggen, kommer han inte att överge dem, inte svika sina löften och bryta sitt förbund med dem. Det går att lita på Gud. Guds vrede är inte uttrycket för att Gud fått nog i den meningen att han lämnar folket åt dess öde. Guds vrede är hans lidelsefulla kärlek i aktion, tecknet på att Gud inte är likgiltig, att det inte kvittar lika hur man lever. Gud *är* inte vrede. Därför är vredens tid kort, dess mål är besinning och omvändelse. Med ett snävt perspektiv kan vreden ge intryck av en hämndlysten Gud. Men hämnd, i vår bemärkelse, är främmande för Gud. I ett större perspektiv blir det tydligt hur vreden uppenbarar Guds kärlek, som är evig så som Gud är evig. Liksom han förde sitt folk ut ur slaveriet, så kommer han också att göra ett slut på den babyloniska fångenskapen.

*

Det är hoppet som uppehåller ett folk i exil. Jeremias brev kom att ge näring åt det judiska folkets hopp om överlevnad vid Babylons floder, men också under alla de sekler i förskingring som skulle följa för detta folk. Hur vet vi att vårt hopp inte är en illusion, ett önsketänkande? Endast en Gud som är suverän, allsmäktig och överallt närvarande, är garantin för att vi inte hoppas förgäves. Under hela adventstiden, hoppets tid framför andra under kyrkoåret, har vi på nytt påmint om kraften i ett levande hopp. Vi framhåller ofta tron och kärleken som kristendomens signum. Men är vår religion inte ännu mer en hoppets religion? Den franske 1800-talsförfattaren Charles Péguy skrev en diktsvit som på svenska fått titeln *Portalen över hoppets mysterium*. Han skildrar tron, hoppet och kärleken som tre systrar, men det är hoppet som springer före de andra och drar dem med sig! Det kan inte uttryckas mer träffande: där hoppet slocknar börjar allt gå utför. Men där hoppet lever drar det allt annat med sig.

*

Jeremias brev är som vore det skrivet till kristna i ett alltmer sekulariserat Europa. Vägen in i framtiden, för den som söker en fruktbar livshållning på evangeliets grund, är varken liberalism eller sekterism. Dessa alternativ vore betydligt enklare. Den långt större utmaningen är att leva i sin tid, i sin kultur – och i sin kyrka! – utan att förfalla till pessimism, utan att ständigt vara motvalls, men snarare så djupt förankrad i trons rika källor att våra liv och vår gemenskap blir det ljus och det salt som i sig förmår omskapa.

Även för oss som komunitet utgör Jeremias brev en distinkt "programförklaring". Vi tror att vår karisma och kallelse är att vara en komunitet för kristna som lever sina liv, i en mening likt alla andra, utspridda i det samhälle som är vårt och i trohet mot de församlingar vi tillhör. Herrens ord genom profeten – "Gör allt för att den stad *jag har deporterat er till skall blomstra, och be till Herren för den*" – kan tillämpas både i relation till det samhälle och till de församlingar vi tillhör. Kursiveringen av orden "jag har deporterat er" är undertecknads: vågar vi tro att det är Gud som ställt oss där vi är, på den arbetsplats där vi finns, i de livsomständigheter som är våra, i den församling vi tillhör? Och att vi finns just där, och ingen annanstans, av ett enda skäl: för att be och verka för att vårt samhälle och våra församlingar ska blomstra.

Bjärka-Säby som plats är en stor gåva till oss. Här har vår komunitet fötts, hit kan vi söka oss för retreat, för att en tid vara gästarbetare eller del av husfolket, eller för studier. Men vi uppmanar inte komunitetens medlemmar och vänner att flytta till Bjärka-Säby. Några har gjort det, och en del kommer säkert att göra det i framtiden, men då för att de som enskilda och familjer upplevt det vara Guds vägledning för dem. Vårt uppdrag som komunitet är framför allt att stärka varandra i den svåraste av alla kallelser: att "leva i världen, men inte av världen". Just därför behöver vi platsen, regeln, retreaten, eukaristin; syftet med allt detta är att vi ska kunna fortsätta att leva och verka där vi finns, utan att bli offer för vare sig liberaliserande anpassning eller förskansa oss i en defensiv och räddhågsen kristendom.

Jeremia visar alltså på möjligheten att vara en "kreativ minoritet": att leva i ett land vars religion, kultur och lagar inte är ens egna, och likväl bevara och leva ut sin tro på ett sätt som bidrar till allas gemensamma bästa. "Det är inte enkelt och det är inget för de ängsliga", kommenterar rabbinen Jonathan Sacks. Nej, det är att leva i en konstant spänning, en profetisk dissonans, men just denna spänning kan visa sig vara det som får en kyrka att bli det som Jesus liknar Guds rike vid: surdegen som med tiden genomsyrar allt.

Och är det inte just denna minoritet kyrkan alltid måste förbli? När Jesus uppmanar henne att inte vara rädd och kallar henne "du lilla hjord"¹ – ett uttryck som Enzo Bianchi i Bose för övrigt ofta återvänder till när han beskriver den kristna gemenskapens villkor i den här världen – är det en viktig påminnelse om att kyrkan inte finns i världen för att legitimera mänskliga hierarkier. Vilka var orsakerna bakom den katastrof som drabbade judarna och Jerusalem på 500-talet f Kr, och som igen och igen adresserades av Jeremia och de övriga profeterna? Israel hade svikit sitt uppdrag genom att alltmer ta efter sina grannfolk och deras sätt att förhålla sig till makt och materiell egendom. Varje gång ni försöker vara som era grannar, kommer ni att besegras av era grannar, upprepade profeterna. Varje gång ni söker makt, kommer ni att krossas av makten. Varje gång ni strävar efter att härska över andra, kommer ni själva bli kuvade.

¹ Luk 12:32.

Detsamma gäller kyrkan. Den "kristna staten" kommer alltid att vara en självmotsägelse. Sanningen och makten går aldrig att förena. Guds rike är kraft, men denna demonstreras på ett annat sätt: man behöver inte styra världen för att med sanningens vapen påverka världen eftersom den verkliga kampen är andlig, inte politisk eller militär. Och som den amerikanske rabbinen Sacks uttrycker det: *in this battle influence matters more than power*.

Vi lever i en turbulent tid, både som kultur och kyrka. Vart går vägen in i framtiden? Hur ska man förhålla sig till allt som sker, allt som sägs och som skrivs? Jeremias brev är väl värt att meditera över när vi försöker orientera oss inför framtiden. Här formuleras, med enkla ord, en livshållning som kan göra den största skillnad i en tid när mycket står på spel.

*

År 2014 har alltså nu kommit oss till mötes, ett år som också är jubileumsår för tidskriften Pilgrim. Vid den här tiden för 20 år sedan var Pilgrim i sin linda. Samtal hade pågått en tid inom redaktionen för dåvarande livsåskådningsmagasinet Trots allt och förlaget Nytt Liv – senare Cordia – om behovet av en tidskrift med fokus på trons fördjupning och det inre livet. Undertecknad fick i uppdrag att arbeta fram ett förslag för hur en tidskrift av det slaget skulle kunna se ut. En av de första jag lade fram tankarna för var Martin Lönnebo. "Tiden är mogen för en sådan tidskrift", sa Martin under en vårpromenad runt Hofvetorps gård på det gamla Bjärka-Säbygodset när björkarna precis var på väg att slå ut. Vi avslutade samtalet med kaffe vid vårt åldriga köksbord. Han lovade att följa med på resan.

De kommande månaderna sökte jag upp ytterligare ett antal personer med frågan om de ville ingå i en referensgrupp som gav form och färg åt tidskriften. Det var personer med såväl betydande erfarenhet av det saken gällde som ett gediget förtroende i det ekumeniska landskapet. Dessa möten lever i mitt minne: en lunch i Uppsala med Owe Wikström och en promenad utmed Skellefte älv med bokförläggaren Per Åkerlund; ett besök hos Gunnel Vallquist i hennes dåvarande hem i Rimbo och hos Torsten Kälvemark i Stockholm; klostertal med moder Tyra Antonia i Mariavall, broder Wilfrid i Norraby och syster Anna på Omberg; en resa till Berget och den stillsamma och på samma gång kraftfulle Per Mases; möten med Ylva Eggehorn i Sorunda, nestorn i kyrkohistoria, Per Beskow, och dennes lärjunge, numera professorn Samuel Rubenson, i Lund; samtal om pilgrimskap och uppbrott över en kopp kaffe med Runar Eldebo, och en tur till Älvängen och Dostojevskijkännaren Jan Erixon; för att inte tala om turerna till Josef Bergdahl i Örebro, en av de första frikyrkliga teologerna att introducera fornkyrkans spiritualitet som obligatorium för blivande pastorer, och den som gav några av de tidigaste impulserna till det som kom att bli Pilgrim.

Det ska erkännas att jag nog inte hade vågat förvänta mig det gensvar som min fråga mötte. Jag visse ju att dessa var personer som inte utan vidare lånade sitt namn och sin penna åt nya och okända äventyrligheter. Men samtliga svarade ja utan betänketid. De trodde, gav de på olika sätt uttryck för, att tiden var inne. Och de ville vara med. Innan sommaren hade en referensgrupp bestående av 15 personer tagit form, och vi började planera för det första numret som skulle utkomma i september samma år. Formgivaren Margareta Brisell Axelsson i Alingsås tog fram förslaget till det som kommit att bli Pilgrims numera välkända, kvadratiska format. Hon har sedan dess ansvarat för tidskriftens grafiska form, med oändligt tålamod med redaktörens arbetstider.

Pilgrims referensgrupp har förblivit tidskriften trogen under de två decennier som gått sedan dess. Två av de ursprungliga femton – Per Mases och Wilfrid Stinissen – har gått ur tiden. Den senare för endast en månad sedan; vi var närmare 500 personer som hade förmånen att delta i den gripande begravningsmässan i Lunds domkyrka den 19 december. Till den övriga gruppen tillkom ytterligare fem personer för tre år sedan. De årliga mötena med referensgruppen har, som var och en kan ana, varit högtidsstunder av samtal och utbyten, på samma gång lekfulla och uppfordrande. Gruppen har även tjänat som ovärderlig "rådgivare" när det gäller den utveckling på Nya Slottet Bjärka-Säby som sett den Ekumeniska Kommuniteten födas. De redan klassiska vintermötena kom till genom en förflugen tanke vid ett av dessa samtal – "Varför inte någon gång inbjuda läsarna att delta i våra samtal?" – och har sedan lett vidare till höstmöten för unga vuxna, präst- och pastorsmöten, liksom Johannesakademin, en resurs för studier och förkovran i kyrkans rika tradition.

En viktig del av utvecklingen omkring Pilgrim de senaste fem åren har varit det sätt på vilket en rad yngre medarbetare åtagit sig ansvar. Redaktionsrådet, som sedan tidigare bestått av Liselotte J Andersson, Dan-Erik Sahlberg och Ylva-Kristina Sjöblom, har kompletterats med tre personer representerande tre kyrkofamiljer – Marie Tonkin Reda (koptisk-ortodox), Benjamin Ekman (romersk-katolik) och Simon Fuhrmann (dansk lutheran) – och en entusiastisk ledningsgrupp har övertagit ansvaret för de numera årliga höstmötena "19-39" för unga vuxna. Ett annat stort steg, om än odramatiskt och som del av en naturlig utveckling, var överlämnandet av förvaltarskapet för Pilgrim och Johannesakademin till Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby under det gångna året.

Upplevelsen av att saker och ting är "vävda i ett stycke" – ett uttryck vi lärt av Martin Lönnebo – och hur det ena ger det andra, har många gånger varit påtaglig under de 20 år som gått sedan Pilgrim såg dagens ljus. Genom att Pilgrim fick sin bas på en plats som alltmer började fungera som en ekumenisk retreatmiljö – Nya Slottet Bjärka-Säby – blev det snart mer än bara en tidskrift. Inte minst retreaterna har varit och är ett viktigt uttryck för det som ryms bakom Pilgrims olika omslag. Det ligger i sakens natur att andlig vägledning inte låter sig talas och skrivas om – om ärendet inte samtidigt praktiseras. I retreaten inbjuds vi att öva den kärlekens uppmärksamhet som all bön på djupet är, och som det är Pilgrims uppgift att inspirera till. När Ekumeniska Kommuniteten började växa fram, och 2008 fick sin nuvarande form, var det naturligt att gemenskapen sökte sina källor i den ekumeniska spiritualitet som Pilgrim representerar. Den enkla regel vi förpliktar oss att följa – daglig tidebön, mässa varje vecka och årlig retreat – är knappast någon innovation.

Pilgrims spiritualitet är också kommunitetens. Vi lutar oss mot en lång, beprövad tradition av andlig erfarenhet. Vi tror på det möjliga, och nödvändiga, i att andas med kyrkans bägge lungor, som Johannes Paulus II uttryckte det när han talade om släktskapet mellan öst och väst i kyrkan. Vi vill låta oss inspireras av de heliga som gått före oss – de som står varandra nära, om än åtskilda i tid och av konfessionell tillhörighet. Därför är kyrkans synliga enhet, och i dess förlängning arbetet för försoning och enhet mellan alla människor av god vilja, en hjärtefråga för Pilgrim liksom för Ekumeniska Kommuniteten. Varje tid har sina kontroversfrågor, debatten har sin plats, men polemikens väg är sällan den mest framkomliga, något vi lärt av vår förste mentor. Vi tror att Pilgrims kallelse också i fortsättningen är att gå de vägar där vi lär oss att "leva tillsammans i trons enda och innersta väsen, innan vi kan enas om innehållet", som fader Matta al-Miskin, profeten i 1900-talets klosterväckelse i Egypten uttryckte det i sin flammande appell om enhet i den lilla skriften *Enhet ger liv*.

En viktig fråga för varje gemenskap är var vi finner platser och miljöer att identifiera oss med. På gott och ont påverkas vi alla av dem som kommer i vår väg, dem vi tar intryck av. För Pilgrim, och i dess förlängning Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby, går det knappast att överskatta den betydelse de personer som utgör vår referensgrupp har haft för oss. För att en spiritualitet med trovärdighet ska kunna kallas ekumenisk behöver den så långt det bara är möjligt vara lyhörd för hela kyrkans erfarenhet, för bredden, vidden och höjden i Guds rike.

Här kom mötet med Monastero di Bose för snart tio år sedan att få avgörande betydelse. I samband med Pilgrims 10-årsjubileum gjorde tidskriftens referensgrupp en pilgrimsresa till Italien, och besökte då bland annat gemenskapen i Bose. Det var för mig, och de flesta i gruppen, det första mötet med denna plats. Vårt första besök har följts av många fler, inte bara från vår kommunitets sida; till sin förvåning har bröderna och systrarna i Bose konstaterat att den största gruppen besökare utanför Italien de senaste åren utgörs av svenskar. Pilgrims besök blev upptakten på en rännil av pilgrimsresor från Sverige till norra Italien, där bland annat en lång rad kyrkoledare från svensk kristenhet besökt platsen för att se och smaka.

Boses speciella karisma är ett monastiskt liv för vår tid. Men genom den väg de går visar de på något som inte bara gäller klosterfolk, utan är allmängiltigt: hur en spiritualitet som hämtar sina ideal i den tidiga monastiska traditionen, kan få en gestalt i en ny tid och bäras av en ekumenisk vision. Vad är det som berör så många, oavsett vilket hörn av kristenheten vi kommer från, i mötet med Bose? Är det inte just en andlighet som i verklig mening är inkarnerad, fri från arkaiska inslag, uniformitet och svärmiska bitoner, och som därmed formar människor vars liv visar hur det "radikalt kristna" alltid är det naturliga, det djupt och sant mänskliga? Det finns hos bröderna och systrarna i Bose en inre resning och integritet – de vet varför de går den väg de gör – men utan att de för ett ögonblick förmedlar intrycket att de skulle vara förmer. Om inte "relevans" vore ett nästintill förbrukat ord, skulle det kunna användas här. Kommuniteten i Bose gestaltar ett monastiskt liv som är relevant, det vill säga det har formats i vår tid, för vår tid, men utan att ge avkall på essensen i den monastiska kallelsen. Profilerad men inte elistisk. Det gör dem till ett välgörande exempel på just den hållning profeten Jeremia formulerar i sitt brev, ett program för hur man lever i världen, men inte av världen.

*

Vad kommer då Pilgrims jubileumsår att innebära? Här räcker att säga: åtskilligt. Och när vi väl närmar oss september månad, den tid på året då vår första utgåva kom, inbjuder vi till en särskild festsöndag på Bjärka-Säby, då vi hoppas att så många som möjligt av våra läsare och vänner vill vara med och fira. Boka i god tid en utflykt till Bjärka-Säby söndagen den 14 september!

Men redan nu öppnar vi Pilgrims nya hemsida: <http://tidskriftenpilgrim.ekibs.se> (tills vidare finns den tidigare hemsidan kvar, men den som söker sig dit kopplas automatiskt till den nya sidan.) Den nya sidan har, likt tidskriften, en enkel form men ett rikt innehåll. Ett exempel: för första gången blir det nu möjligt att beställa äldre nummer av Pilgrim som e-tidskrift (pdf-format). Redan från början finns de allra flesta numren tillgängliga och kan köpas för endast 25 kr. Som en jubileumsgåva erbjuder vi den allra första utgåvan av Pilgrim – *Salig är törsten* – till alla som besöker hemsidan. Dessutom finns nu möjlighet att se samtliga skribenter som medverkat i tidskriftens 20-åriga historia och enkelt söka deras artiklar i olika nummer.

En annan nyhet är de *podcasts* – ljudfiler – som nu blir tillgängliga via hemsidan. Vi har redan tidigare kunna erbjuda ett begränsat antal föredrag att lyssna till, men ur våra gömmor har vi nu kunnat plocka fram godbitar från vintermöten och seminarier, som vi allteftersom kommer att lägga ut som podcasts. Inom kort hoppas vi att kunna erbjuda ett rikt ljudbibliotek med uppbyggliga andliga föredrag. Men redan nu, från 1 januari 2014, kan du bland annat lyssna till några av metropoliten Kallistos Wares föredrag från vintermötet 2013.

[\(http://tidskriftenpilgrim.ekibs.se/inspelningar/vintermote-2013/\)](http://tidskriftenpilgrim.ekibs.se/inspelningar/vintermote-2013/)

Pilgrims nya hemsida är naturligtvis knuten till Ekumeniska Kommunitetens befintliga hemsida – det går enkelt att vandra mellan de två – där nu dagens Synaxarium från och med årets början finns som podcast. För den som önskar texten till synaxariet – som tidigare presenterats på hemsidan – hänvisar vi till boken, vårt tryckta Synaxarium som utkom till första advent 2013. I det här sammanhanget vill jag rikta ett särskilt tack till Dag König, novis i vår kommunitet, som de senaste månaderna ägnat dagar och nätter åt att skapa den nya hemsidan. Inte minst det digra arbetet att lägga upp hela vårt bibliotek av tidigare nummer av Pilgrim i digital form, gör det möjligt att enkelt hämta fram värdefulla texter från äldre årgångar.

*

Närmast framför oss ligger nu en retreat med ett 20-tal av kommunitetens noviser. Den hålls 3-6 januari, och är en introduktion i vår spiritualitet. Som många påpekar blir retreaterna på Bjärka-Säby ofta snabbt fulltecknade, vilket gläder oss samtidigt som det visar hur allt fler efterfrågar retreatar. Det är därför glädjande att kunna meddela att vi från och med hösten 2014 kommer att utöka antalet retreatar på Bjärka-Säby. Det är inte minst en följd av de fruktbara samtal kommuniteten under hösten haft med Nya Slottets ägare, Sionförsamlingen i Linköping, vars ledning uttryckt att man önskar förstärka och utveckla Bjärka-Säby som ekumeniskt retreatcentrum.

Låt denna plats, och allt som sker här, få vara en del av dina förböner även under 2014!

I Kristus förbundne,

